

אחרית לכתבי שב"ד

אולי נחה עינך – הקורא – על עמוד זה באקראי, או תוך סקירת הספרים ברפרוף, אך דברי אלה, מכל מקום, מכיוונים למי אשר חרש בתלם הכתבים, מְרַאשיתם ועד הַנְּהָה.

רצוני לשוב עתה אל הנקודה שבה פתחתי בדברי הַרְאשית לכתבים, בתחילת כרך א'. שם נזקקתי להסביר למה ולמי התכוון שב"ד כאשר נקט בלשון-הרבים, וכינוי "אנחנו"; עתה, משבאתָ עד כאן, דומה שאין צורך לשוב על ההסבר.

אולם, לאמתו של דבר, השאלה שהצגתי אז לקורא – בטרם קרא, בעומדו על אַסְקוּפַת השער – מקומה הראוי הריהו דווקא כאן, בגמר העיון.

הנה כך כתבתי: "בחן נא את עצמך עם קריאת הכתבים, אם – ועד כמה – מוכן הינך לבוא בין מרכאות מחנה ה"אנחנו" הזה אשר שב"ד מתווה כאן בחזונו; אם חבר אתה לתנועת הגאולה, שגם עתה – ה'תשס"ז, בראשית השנה – עוד אינה בממש, אך אולי כבר ניתן לומר שאת כתבי היסוד שלה הינך מחזיק בידך עכשיו".

ובכן, אם יכולתי לומר בפתח הדברים כי אולי מחזיק הקורא בידי את כתבי היסוד של התנועה, הרי עתה – כשעליִתָּ בַסּוּלָם, וכאשר כבר מכיר ויודע אתה את הכתבים הללו – אפשר כי עוברים אנו מהרהור של 'שְׁמָא' לטענת 'פְּרִי', והבדל זה – הריהו גורם מחייב מאין כמותו...

אין בלבי כל ספק שכתביו של שב"ד פתחו בפנינו כיוונים ואופקים חדשים, שהעמידו חזון, שחידדו את ראייתך בערפל המציאות דהאידינא – וכל זאת גם אם לא הסכמת עם כל אחת מהנחותיו ומסקנותיו. יתר על כן, גם אין ספק בלבי שהתחנכת כאן לדרך חשיבה חדשה, אשר מעתה הריהי ככלי רב עוצמה בידך אתה.

מכאן, מעתה, קרוא אתה לשפוט את המציאות דהאידינא על פי קנה המידה של תורת ישראל, קרוא לקרוא תיגר על כל מבני הביניים והבינתיים, לחתור ליעוד בכל מאודך, ליטול אחריות לייסוד המבנה החדש והראוי, להנהיג.

את כל מסכת הכתבים הללו הכתרנו כסולם העולה אל מלכות ישראל היעודה. היתה זו הגדרה נאותה כאשר הספר עדיין סגור, ויש לגלות לקורא מה בפנים. עתה – בגמר העיון – מתבקש חידודו של דבר:

ניתן אמנם לראות את הכתבים, חיבורים חיבורים, כעֲוָקֵי הסולם העולה למלכות, אך עיקרו של דבר נעוץ בכך שנפרשה בהם הזמנה וקריאה אליך, הקורא – ואף פיתוי ומשיכה – לשינוי מצב רוח וגוף: שלא עוד תשכב, כיעקב האב, חולם למרגלות הסולם ואיננו מעז לתת פשר לחלומו ביוזמה של קימה וטיפוס, בעלייה-בהקיץ. אתה – לא כן! הצב את סולם-החלום בממש, כי כאן מקומו הראוי, וראשו עד מלכות ומקדש. קום עלה! דחק והקץ את הקץ, יעור ברוחך כל נרדם, ויחי אדוננו המלך דוד לעולם.

